

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

O DRAMĂ DE ANUL NOÛ

Desenatorul «Zeflemelei» ne arată aici jalnica pățanie a unei victime a bacșișurilor.

Ruinat și desperat, nefericitul țivil își pune capăt vieții, pe cînd factorul poștal, găzarul, spălătoreasa, gardistul, lăptăreasa, bucătarul, jupineasa, chelnerul, etc. etc. pleacă jubiland ca să semene noi dezastre în calea lor nemilostivă.

SURPRIZE DE ANUL NOÛ

Și dacă Treji e bucătăreasă, ce face cu asta?... Nu e și Iștvan birjar?... Ba e!.. Apăi dacă e, nu se poate ceva mai potrivit!..

Adicătelea ce-i cu Treji, ce-i cu Iștvan?... Domol!.. Uit' ce e!..

Iștvan, m'ntelegi, e iubitul Treji, adicătelea cum s'ar prinde amurezul dumneaei, o-mul care o să-i fie acum în Carnaval bărbat dat, după toate dichisurile cuvenite, și de primărie și de biserică...

E birjar de meserie... La început a fost rindaș... Da, trecutul lui nu ne sinchisește.. Toți oamenii încep de mic ca s'ajungă mari! Iac așa și asta e!..

Vorba e, ce-i cu Treji?

Ce să fie!.. Treji e o bucată de bucătăreasă cum rar se găsește...

Ca poziă : e durdulie, legată bine, cu sinul ca piatra, cu buzele și obrăjii roșii ca sfecla.

Dandanaua dragostei lor e simplă de tot..

Treji 'i-a dat chioftele prăjite pe cind Iștvan era rindaș în curte la stăpînul ei, iar Iștvan a plimbat'o și o plimbă cu birja în toate Duminiile în carul stăpînului ei nu mănincă acasă.

Și declarațiile de dragoste dintre ei au fost tot atit de simple ca și chioftelele prăjite și ca și plimbările cu birja..

Ian să vedeți!..

* * *

Intr'o zi pe cind Iștvan plimba pe Treji la șosea, se întoarse pe capră către dinsa...

Era băiatul roșu la obraz și hățurile și biciul îi dirdliau în mină.

Treji, văzîndu'l în starea asta, strigă speriată :

—Ioai!.. *Voghium beteg?* ¹⁾

—*Nem!*.. *Szeretem!*.. ²⁾

Treji se făcu ca racul și plecă ochii în jos fisticită...

Iștvan urmă cu sftală, aproape cu frică :

—Te iubeste la mine?... Spune, *lelkem!* ³⁾

Iubeste puținliche?

Treji cu ochii în jos șopti :

Ighen!.. ⁴⁾

Iștvan a oprit caii, s'a dat jos de pe capră, s'a uitat în dreapta și în stînga, și s'a apropiat de birje zicînd :

—'Tuncî *ciocol meg!* ⁵⁾ *lelkem*, logodna noastră...

Și Treji *ciocol* și logodna s'a făcut sub cerul liber cum să fac și logodnele păsărilor...

* * *

Da numa, uite, că, într'o bună dimineață, acum înainte de Crăciun, Treji se pomenește cu vardistul din stradă că 'i zice :

—Vai dă tine, Treji!.. Imi pare rău, zău, imi pare rău, da n'am ce 'ți face...

—*Ioai!*.. strigă Treji... Ce vorbe?

—Iștvan..

—Borbate me...

—Da, adicătelea ăla care o să 'ți fie bărbat...

—Eoî?...

—Te 'nșală!..

1) Vai!.. Ești bolnav?

2) Nu!.. Te iubesc!..

3) Dragă...

4) Da.

5) Sărută-mă.

— Mine?... strigă Treji... Mine?...

— Da pă mine?... Pă tine să 'nțelege...

— Nu e deverat!..

— Ba 'i cu moț și cu 'ndesat... Te 'nșală c'o fată de la croitoria coană Marița din colț...

Treji îngălbini și 'ncepu să dirdie de furie.

— Nu se pote! strigă ea.

— Asta e!.. Cum nu se poate? zise vardistul. Îi pîdesc de o săptămînă. Nu e zi lăsată de la D-zeu să nu se ducă acolo... Ce caută el acolo?... Nu, zău, tă 'ntreb, ce caută?

— Asta deverat, — strigă Treji dusă pe gînduri — ce cată el colo?...

— Vezi bine dar, că tă 'nșală.

— *Teremete!*.. Deverat?... strigă Treji furioasă... Io mori la el...

— Fugi d'acolo!.. să nu faci treaba asta că intri în Ocnă... Ascultă... Uită-te nițel la mine.

— Ce uită!.. mine 'nșală?! Asta nu uitem nici un date... Io mori la el...

Și eă mor de dragul tēu, Treji!.. zise vardistul vrînd s'o ia de mină... Tă iubesc, fa, și...

— Dar Treji nu 'l ascultă, îi depărtează mina și 'l întrebă :

— Azi vînt croitorese?

— N'a venit... Da trebuie să vie... Dacă vrei, n'ai dă cit să vii să 'l vezi...

— Vinem, vinem... Staî puținliche...

Și Treji fugi în bucătărie, luă un cuțit mare, îl ascunse sub briul șorțului, se întoarse și zise vardistului :

— Acum merge...

* * *

Treji stă ascunsă cam de vr'un sfert de ceas după o poartă, cind iată pe Iștvan că se oprește în fața casei în care șade coana Marița croitoreasa.

Iștvan se dă jos de pe capră și intră în casă.

Treji nu stă locului... Ca o ungueroaică în furie se repede după dînsul stringînd minierul cuțitului și strigînd ca eșită din fire :

— La mine mori la el... La mine mori...

Cind Iștvan o văzu ivindu-se în prag, rămase cu gura căscată...

— *Ioai lelkem*, ce ai?

— Ce ai?... Tu șeli la mine c'un fate...

Șeli la mine, șeli! Știu tot... strigă ea invîrînd cuțitul cu amenințare, ceea-ce făcu pe toate fetele din croitorie, cu eoana Marița în cap, ca să țipe și să se ascundă pe sub mese...

Iștvan era înlemnit. Gîngăvi :

— Io, șeli te?... Io...

— Da... știi bine .. Șeli c'un fate...

— Nu e deverat!..

— Spui vardiste... Ala nu minte nici un date...

— Minte...

— Tuncî ce cate toate zilele aice? Ce cate?

Iștvan se porni pe ris...

— *Balant voghil!* ⁶⁾ Vînt, *lelkem*, pentru te.

— Mine?

— *Ighen!*.. Face roche mirease carnavales... Vrut facem surprize te Anu Noū, fara se știi te... Trebe croitorese...

Ce să vă mai spuî!.. Croitoresele cu

6) Proastă ce ești.

eoana Marița în cap ieșiră de sub mese scoțînd un «uf» de ușurare, și adevărul cele spuse de Iștvan...

Treji, de bucurie, leșină în brațele lui Iștvan, iar Iștvan îi dete lui Treji nn *ciocol* de 'i merse untul...

Taman Lapont

ODĂ LUI CAION

Trecuse-o bucată de vreme și toți Necitînd incolora ta proză, Saltam cu deliciu în sus de trei coși Și 'n gîndu-ne rugî înălțam noi cu toți : O, zei, vindecați-i nevroza.

De-acum nici tu cronici, nici mofturi boeme, Nu vei mai scri, și nici ditrambe ; Ca cobea a jale de-acum n'oi mai geme, Vei da la pustia și mistici poeme, Cu multe archilochii și iambe.

De acum tu și Iuliū *) efebti esoterici, Imbrăcați în hlamide de aur, Plimba-veți prin haos surisuri misterici, Cîtînd să 'ntreceți cupoli de biserică ; Și cîndeli și sulii de maur.

Și Doamne ce innuri 'nălțat-am din buze, Cînd vedeam în visul meu cald, De-o parte poeziî prin lumi de ormuz, Calcînd hieratici prin magici peluze, Scâlțați în rîuri de praf de zmarald.

Și noi cititori scăpați de *pronaos* Și de toate-ale laite ineptii, Muindu-ne glasul țipam într'un haos, De-am fi scos din mormint și pe Menelaos ; — Ce nu faci cînd nu ai deceptii!..

Cînd tocmai în culme de entuziasm, Cînd dădeam sîrindar la biserică, Că'n fine scăpasem de sarbedu-ți basm, Scapînd tot odată d'al viciei marazm, — Apari cu surisuri misterici...

Din vrafuri uitate, cu miinile tale, Scotocînd cu multă migală, Ai dat pest-o drama, din dramă trei coale, La luptă pornita-i cu Caragiale, Crezînd ca vei face scofală...

Dar nu te-ai gîndit tu, Caion imprudent, Că un gest așa temerar Nu-i de-ajuns cînd încă, nu ai instrument, Și vrei să darimi un zid de ciment, Din al nostru cîmp literat?...

De cît s'așii calea, la unul, la doi, Cîrînd agasant ca un greier, Mai bine te-ai pune să 'ți vezi de nevoi, Și pana-ți de giscă s'aruncî în gunoi, Odihnindu-ți anemicul creier...

Arată-ți la cursuri, iar pala-ți figură Și 'mparte cît poți mai afabil, La fete, istorice planșe, — și gură Să nu faci pe veci, că'n literatură, O, nu ești indispensabil !

Octav

AFACEREA OLIMPICELOR

— Ce-a dovedit d. Sturdza în afacerea Olimpicelor?

— Că ține mai mult la țări de cit la țară.

*) Poetul Iuliu Dragomirescu.

UN CALAMBUR CELEBRU

La o masă de la Berăria Cooperativă, patru prieteni beau o sticlă de delicioasa șampanie Mumm.

Vine un al cincilea care, în lipsă de fonduri, consumă o democratică halbă de bere.

Induișat, la vederea acestui spectacol, unul dintre cei patru se scoală atunci și esclamă!

— O, destin implacabil, pentru unii Mumm și pentru alții cium!

RECENSIA UNEI RECENSII A D-LUI PANU

În ultimul număr al excelentei reviste «Săptămîna», d. George Panu face o recenzie a volumului apărut de curînd *Vise și lacrimi*, versuri de d. Florian I. Becescu.

Regretînd că acum n'am destul răgaz spre a satisface pe d. Becescu, care mi-a cerut să vorbesc mai pe larg de poeziile d-sale, mă mărginesc deocamdată să fac numai o recenzie... a recensiei d-lui Panu.

Încep prin a-mi exprima viea plăcere ce am simțit văzînd că d. Panu, decepționat și obosit de mizeriile îndurate în politică, a început de la o vreme să se ocupe mai mult de artă și de literatură. O bună parte din mult gustatele pagini ale *Săptămînei* sunt consacrate chestiunilor artistice și literare: recenziuni, amintiri despre societatea «Junimea», polemici cu d. Maiorescu, cu d-na Aristița Romanescu, cu d. Mărculescu de la Teatrul Național, etc. Spuse frumos și cu umorul caracteristic d-lui Panu, chiar cînd sunt nedrepte, opiniile literare ale distinsului om politic procură de sigur cititorilor o adevărată desfătare intelectuală, iar pentru d-sa sunt ca un soi de *jeux de patience* cu care combate uritul și amărăciunea îndeletnicirilor politicești.

Așa fiind, eu unul cred că trebuie să fim recunoscători politiceii. Dacă, precum s'a spus, politica e o mare asasină de talente literare, dacă ea răpește literaturii adesea atîția scriitori admirabil înzestrați, în schimb—desiluzionînd pe unii bărbați politici—îi silește din cînd în cînd să facă plimbări de plăcere prin cîmpul literelor, de plăcere și pentru dinșii și pentru cei care îi citesc.

Dar să mă întorc la articolul d-lui Panu despre volumul d-lui Becescu.

Sunt în totul de acord cu d-sa în ceea ce privește constatarea că forma poeziilor d-lui Becescu e destul de frumoasă. În *vise și lacrimi* înlînești foarte des versuri sonore, muzicale, bine cizelate, elocvente.

Nu mi se pare însă justă imputarea d-lui Panu că d. Becescu e prea pesimist pentru vîrsta d-sale; căci trebuie să știți că d. Becescu e tînăr.

D. Panu uită că, spre exemplu, Leo-

pardi, Eminescu, nu așteptat să atingă etatea lui Matusalem pentru ca să smulgă lyrei lor cele mai sfîșietoare tînguiri ce au vibrat vreodată.

Nu mă gîndesc, fără îndoială, să compar pe d. Becescu cu acești lucetari ai poeziei, vreau numai să spun că e foarte posibil ca d-sa să fi încercat multe dureri cu toată primăvara-tică-i vîrstă și că, prin urmare, are tot dreptul să și cristalizeze lacrimile n ritmul unui vers, iar criticul n'are alt drept de cît să discute valoarea artistică a plîngerilor lui.

Parodiînd un vers celebru, s'ar putea zice cu foarte mult temei că:

La douleur n'attend pas le nombre des années.

Și-apoi, să ne înțelegem: ceea ce pentru noi aștia, muritorii comuni, nu e de cît o simplă bubuliță, în tot d'auna pentru ultra-sensibili copiii ai Muzelor se transformă într'o rană grozavă și nevindecabilă.

Ei plîng pentru o frunză smulsă de vînt, se disperează cînd picăturile de ploaie bat în geamurile odăiei lor, își blestemă adesea existența pentru o bagatelă ce li s'a întimplat, sau—caz și mai frecvent—pentru ceva care și închipue ei că li s'a întimplat.

Noi aștia, muritorii comuni, considerăm ca dureri vrednice de plîns numai—ca să zic așa—loviturile prea din topor ce ne dă soarta: cînd deraiază trenul cu noi, cînd ne moare o ființă scumpă sau ne trăește o... soacră prea poamă acră, cînd ni se suprimă o slujbă, cînd ascultăm o conferință a d-nei Smara, cînd ne mbolnăvim de tifos, și așa mai departe.

Pe poeți însă, ființe gingașe ca niște sensitive, e de ajuns ca soarta să-i atingă numai cu virful degetului cel mic, sau să le năzare că i-a maltratat cituși de puțin, pentru ca să se bocească toată viața.

Sufletele lor croite din alt material ca ale noastre sunt ca plăcile sensibile ale aparatelor fotografice pe cari se imprimă adînc cea mai slabă linie, cea mai ușoară umbră, cel mai repede gest.

Această meteahnă a poezilor o constată Alfred de Musset cînd spune:

*C'était un mal vulgaire et bien connu des hommes,
Mais lorsque nous avons quelque ennui au coeur
Nous nous imaginons, pauvres fous que nous sommes,
Que personne avant nous n'a senti la douleur!*

Așa sunt poezii. Zi-le oamenii suciți, și pace.

Acestea avem de spus despre învinuirea adusă de d. Panu *lacrimilor* d-lui Becescu. Să vorbesc acum și de acuzația ce d-sa aduce *viselor* din volumul *Lacrimi și vise*.

Acuzația asta mi se pare și mai nedreaptă de cît prima, și ea formează tema principală a recensiei d-lui Panu.

D. Panu se amuzează făcînd o statistică spre a afla de cîte ori d. Becescu întrebunțează în volumul său substantivul «vis», la singular ori la plural, și verbul «a visa-visare» în diferitele-i mo-

duri și timpuri, că rimă sau ca început de vers.

Concluzia acestei statistici, spirituală de altminteri, e că d. Becescu abuzează și de substantivul și de verbul cu pricina.

Apoi bine d-le Panu, de ce vrei să vorbească omul dacă nu de visele lui sau ale altora, cînd, chiar prin titlul volumului, cititorul este avizat că va fi vorba de vise? (Să nu se creadă, totuși, că volumul d-lui Becescu este ceea ce vulgul numește o «carte de vise»).

Dacă eu scriu, bună oară, un volum cu titlul «Ahturi și ofuri», evident că o să găsești într'insul sute de «ah» și de «of» cu unul ori mai multe semne de exclamație ca apendice indispensabile.

Ce-ar zice d. Panu dacă d. Becescu ar lua eminenta broșură scrisă de d-sa (de d. Panu nu de d. Becescu) în chestiunea evreiască și s'ar apuca să înnumere de cîte ori autorul s'a servit de cuvîntul «evreu». Natural că ar găsi în această broșură atîți «evrei» că ar fi suficienți să mai populezi încă o dată Moldova.

Dar d-lui Panu nu i-ar conveni un asemenea procedeu critic, care cam seamănă a șicană sau a simplu pretext pentru a debita vorbe de duh.

Atunci de ce a făcut d-lui Becescu ceea ce d-sale nu i-ar place să-i facă?

Și-acum, ca să sfîrșesc, mă cred obligat să răspund la o întrebare ce-o zăresc fluturînd pe buzele cititorilor nedumeriți:

— «Mă rog, dar dumneata, în definitiv, ce crezi despre volumul d-lui Becescu? E bun ori rău?»

Răspund fără ezitare și fără glumă:

Volumul *Vise și lacrimi* este și-așa și altminteri, are și cusururi dar și netăgăduibile calități, de aceea recomand călduros iubitorilor de literatură să citească neîntîrziat volumul... *Ahturi și ofuri* care, cred eu, este numai așa, ba chiar foarte așa, nu și altminteri.

Și à propos, fiindcă din întimplare (nostime sunt întimplările astea uneori!) veni vorba de volumul *Ahturi și ofuri*, profit de ocazie ca să rog și eu pe d. Panu—cum l'a rugat d. Becescu—să-i consacre o mică recenzie în viitorul număr al *Săptămînei*.

Și l mai rog să nu uite a menționa că costă numai 1 leu și 50 bani și că este cel mai nemerit și economic cadou ce se poate face prietenilor și rudelor de anul nou.

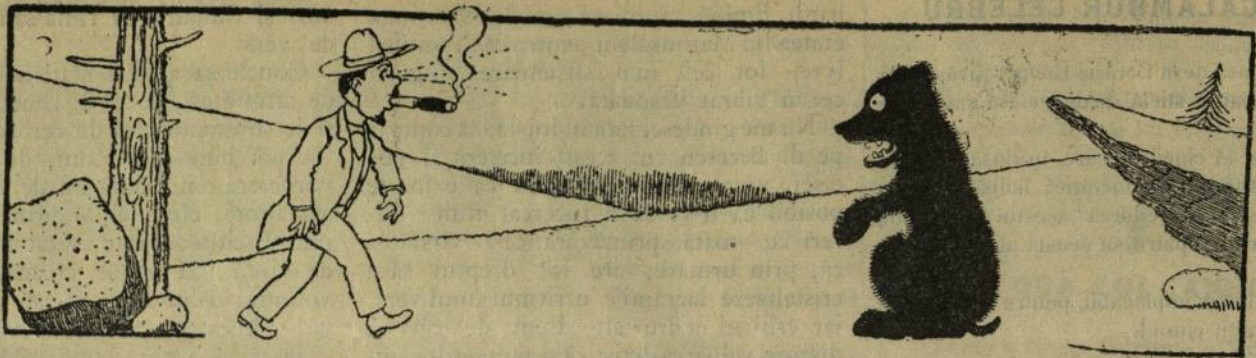
Am zis.

Turascou

Ne luăm permisiunea a oferi cititorilor, cu ocazia anului nou, un cadou meschin ca valoare materială, este drept, dar prețios prin intențiunea omagiului ce am voit să le aducem.

E vorba, facem pari că ați ghicit, de genialele **bilete de plăcintă** ce publicăm în pagina șaptea.

Nu ne mai rămîne acum de cît să strigăm împreună cu Ruy Blas: «Poftă bună domnilor».

Trebuie să știți, dragii mei, — ne istorisea amicul Fanfaronescu, — că am o putere teribilă în privire. Cu o singură aruncătură de ochi sunt în stare să hipnotizez chiar fiarele sălbatice. Ast-fel, zilele trecute, făcând o plimbare pe muntele Caraiman, la Sinaia, întâlnește un urs. I fixează drept în ochi și înaintează spre el.

Fiara, hipnotizată, paralizată, zăpăcită...

...prăpădită, scoase un geamăt surd.

După cîte-va secunde ursul fugi desnădăjduit lăsîndu-mă stăpîn pe teren.

STROFE ȘI APOSTROFE

URARE DE ANUL NOÛ

— În formă populară —

Ce-ți doresc eu ție
Scumpă Romînie ?

Iți doresc armată
Bine echipată,
Nu cu magazii
Lăsate pustii
Pentru-economii !

Eû nu-ți doresc criză,
Ci lux de marchiză ;
Să ai bani peșin,
Nu d'ăi din Berlin
Cu dobinzi, cupoane,
Cu comisioane
Și alte plocoane !

Să scapi pe mulți ani
De politiciani
Ce latră ca javre
Și spun la palavre,
La cari interesul
Singur poartă fesul.
Să ai ne'ncetat
Buni bărbați de Stat
Cu scaun la minte ;
Meșteri nu'n cuvinte
Seci cu viclesug,
Ci cu meștesug
Doar la treburî fie,
Scumpă Romînie.

Și-ți mai doresc încă
Spor frumos la muncă,
Unde-oi pune plugul
Să curgă belșugul,
Să ai ploî în Mai
Secetă să n'ai,

Să-ți rodească lanu
Aur cu toptanu.

Și-ți mai doresc iară,
Scumpa neichii țară,
În alegeri lupte
Fără oase rupte
Și fără ciomege
Cum scrie la lege,
Și fără suveică,
Romînie neică !

Cyrano.

Atragem luarea-aminte a cititorilor că frumoasa comedie «PIRPIREL NU E BĂIAT INGRAT» pe care o publicăm, nu a fost jucată până acum pe nici-una din scenele din țară.

Așa dar este «une primeur», o tru-fanda adică, pe care vor savura-o cei d'intâi simpatiei cititori ai «Zeflemelei».

DIONYSIADA

— Epigrame mitologice —

PREFAȚĂ

Mie, ca epigramist.

Am vrut să fiu grozav de rău
 În versurile mele
 Și de minune-am reușit
 Că ele-s foarte... rele.

Bacchus către Soare

Ca tine, dragă Phoebus,
 Un soare sînt și eu:
 Pămîntul doar se 'n'îrte
 Și împrejurul meu!

Bacchus amoretat

Așa iubire-aprinsă cum am eu pentru tine,
 De-ai răscoli o lume nu alii, e'n zadar:
 Eu pentru tine'n stare-s să trec, o Afrodito,
 Prin foc și apă chiar!

Zeus și Bacchus

— Ce ai zice, Dionysos,
 De-aș preface apă 'n vin?
 — Singura-mi dorință-atuncea
 Pește-ar fi ea să deviu!

Dionysos către istoricul Tit-Liviū

Si susții că Rem și Romul de părinte ai pe Marte?
 Faptul ăst'adevăratu-l, — o, Tit-Live! — numa'n parte.
 Că Rem fiu e de-al lui Ares, n'o tăgăduesc nici eu,
 Dar de Romul lumea'ntrăeagă va jura că-i fiul meu!

Imortales?

Și ziceți că zeii sunt nemuritori?
 De-un stinjen vi-i lungă minciuna!
 Căci doară fac parte și eu dintre zei,
 De ce dar sînt *mort* tot-de-a-una?

B. Lăzăreanu.

CRONICĂ TEATRALĂ

Pentru unii mumă

Pentru alții ciumă

Zarvă mare la Teatrul Național din cauza măsurii luate de direcție ca să nu se mai permită artiștilor să joace în provincie. Cel mai aprig susținător al măsurii este conu Petrache Grădișteanu, ori cît fără măsură e d-sa cite o dată. Artiștii toți protestează, mîrmură, sînt dezolați.

Subscrisul se 'nscric ca apărător din oficiu al acestora din urmă.

Mă rog, de unde își arogă onorata direcție dreptul d'a monopoliza munca actorilor? Își fac ei datoria să joace pe scena din București? Dacă 'și-o fac, atunci slobod să 'și întrebuinteze timpul disponibil cum îi va tăia capul și cum îi vor povățui interesele lor.

În acest timp disponibil artistul poate face ori-ce: să dea bani cu dobîndă, să facă curte coristelor, să bea la Cooperativa, dar — mai cu seamă — să joace teatru unde o pofti.

Reprezentările în provincie nu sînt

folositoare numai actorilor cari găsec ast-fel un mijloc să-și sporească modestele resurse de traiu ce le oferă Teatrul Național, dar sînt utile și publicului care n'are norocul să trăiască în Capitală.

De ce adică să nu se bucure și sărmanii provinciali de avantajul de-a vedea din cînd în cînd pe un Nottara, pe o Aristiță, pe un Brezeanu, Niculescu, Petrescu, Liciu, Toneanu, Catopol, etc? Subvenția ce Statul acordă Teatrului Național nu e provenită numai din birul contribuabililor Bucureșteni, ci și din dinarii cetățenilor din provincie. Prin urmare, au și ei dreptul să se înfrupte măcar cu cite un mizelic din hrana intelectuală ce o furnizează spectatorilor talentele artistice ce beneficiază de numita subvenție.

Pentru ce a juca teatru în provincie să fie un privilegiu exclusiv al actorășilor de mina șaptea cari 'și bat joc și de artă și de public, masacrînd piese frumoase, falsificînd gustul estetic al norodului?

Ce-ar zice conu Petrache Grădișteanu dacă bună oară s'ar vota o lege prin care avocații înscriși în baroul de Ilfov ar fi oprîți d'a mai pleda înaintea instanțelor judecătorești din restul țării. Așa e că nu i-ar veni de loc la socoteală?

Adică de ce conu Petrache să pledeze și la Ploești și la Mizil și la Dorohoiu, ori unde poate ciupi ceva lei noi, iar un bun actor de la Teatrul Național să n'ăibă voie să 'și exerciteze profesiunea în ori-ce punct al țării, bine înțeles întru cit nu vatămă interesele Teatrului Național care îi plătește o leafă mai mult sau mai puțin fixă?

Ceea ce e curios în măsura luată de direcție e împrejurarea că artiștilor li se interzice numai scenele din țara romînească nu și cele din străinătate.

Prin asta direcția are aerul să acorde o prerogativă specială numai d-rei Agatha Bărsescu, singura artistă care joacă în limba streină, — chiar cînd joacă în romînește.

D-ra Bărsescu (al cărei frumos talent departe de mine d'al contesta) costă foarte mult pe bietul nostru Teatru Național, al cărui buget e așa de avariat; d-sa încasează dacă nu mă înșel 24.000 de lei anual și nu joacă de cît doar în 10—20 de reprezentații pe an la noi, iar în toată vremea ce mai rămîne desfătează pe onor. p. t. publicul nemțesc.

Ceilalți actori cari știu să joace în romînește și cari trag pe dracu de coadă foarte adesea, sînt mult mai puțin bine remunerați și fac neconținut pentru Teatrul Național adevărată muncă de hamalic.

De ce să fie năpăstuiți acești modești slujitori ai Thaliei Romîne?

Cerem deci comitetului teatral, și în deosebi, conului Petrache Grădișteanu, om inteligent și filotim, să revoace măsura despre care vorbirăm.

Jorj Delamișil.

ARISTIȚA ROMANESCU AMENDATA

Ați citit, probabil, prin gazete, că decana Teatrului nostru, d-na Aristița Romanescu, a fost amendată cu 500 de lei. Motivul însă nu l' cunoașteți. Să vi'l spunem noi. Cauza acestei amende este că eminenta artistă, insultată într'un chip nepermis de un membru al comitetului teatral, care în acel moment se afla într'un moment de din cale-afară bună dispoziție, unica-i circumstanță atenuantă, a fost nevoită să răspundă domnului cu pricina așa cum cere demnitatea-i ofensată de fenece și de artistă. Membrul, care, după cum am spus, era «membru» a găsit cu cale să se răzbune a doua zi, erijîndu-se în judecător al propriei sale cauze, și — grație autorității cu care e investit — a supus pe d-na Romanescu la o amendă de 500 de lei.

Ori-cît de simpatice o fi membrul în chestie, purtarea lui în această împrejurare e un scandal fără precedent.

Ca semn de protestare, dăm loc mai jos unor versuri pe care un admirator al d-nei Romanescu și iubitor de dreptate le-a improvizat cu ocazia asta în onoarea napăstuitei artiste. Iată-le:

Cei ce-au luat Teatrul cu arînda
 Pe-o lună sau pe-o săptămîna
 Lovitu-te-au cu o amendă
 Pe tine, — a Teatrului stăpîna.

Era eri Teatrul o cocioabă,
 Iar azi clădirea e splendidă;
 Talentul tău i-a fost podoabă, —
 Ei n'au pus nici-o cărămidă.

Ai fi putut și tu ca multe
 Să strîngi averi prin țări străine,
 În loc că să culegi insulte
 Aici, și lovituri meschine.

Dar dorul josnic pentru aur
 Nu'ți profană sufletul ție
 Și-ai preferat — frumos tezaur —
 Să stai cu noi în sărăcie.

N'ai părăsit mult scumpa limbă,
 Ce'n doină — așa duios vibrează,
 Ca-cei ce prin streini se plimbă
 Și vecinic bogății vînează.

Ah, dulcea limbă romînească
 Cum se preschimbă 'n poezie
 Prin glasu'ți, muzică cerească,
 Isvor de pură armonie!

Și ce'ți dădura drept rasplată,
 Romîncă mare, mare-artistă?...
 Ți-au dat din cupă 'nveninată
 Să sorbi decepțiunea tristă.

... Da'n van Irozi ce 'nalța stele
 Lucrate 'n cîrpa colorată
 Se sbuciumă — ca duhuri rele —
 Să sting'o stea adevărată!

„ZEFLEMEAUA“

urează cititorilor ei toate fericirile, cu prilejul Anului Nou.

EPIGRAMĂ

Lui Caion.

Năpastă la «Năpastă» ai vrut;
Dar n'a mers comedia:
În loc s'o nimeresti ca Ion,
Tu o brodiști ca... Ieremia.

Avec.

PIRPIREL NU E BĂIAT INGRAT!

— COMEDIE INTR'UN ACT —

— Urmare —

D-na Mang. Ei! la urma urmei, cursa nu'mi displace. Dar uite, cînd am plecat d'acasă, mă gîndeam că nu fac bine să'mi înșel bărbatul.

Costică. A! mă iartă, dacă vr'un bărbat a avut vr'odată vocație pentru așa ceva, ăla de sigur e domnu Mangaopol!

D-na Mang. Nu vorbi rău de el!

Costică. Dumnezeu mi-e martor că n'am nimic cu el!

D-na Mang. Ast'ar mai lipsi!

Costică. Constat numai că e îngîmfat, mojić...

D-na Mang. Ah! Toți sunteți la fel! Credeți că dacă înșoșiți pe bărbat, vă ridicați în ochii noștri. Ce voiți să dovediți? Că victoria voastră e foarte ușoară, sau că sacrificiul nostru e prea neînsemnat?

Costică. Puțin m'aș sinechisi de Mangaopol, dacă n'aș simți cit de nesuferit trebuie să'fi fie viața alături de acest egoist...

D-na Mang. Egoist?... Firește. Vrea să fiu numai a lui.

Costică. Cred și eu!... Dar afară de asta mai e și violent.

D-na Mang. Violent? E drept..

Costică. (Luînd-o în brațe) Oh, mititica mea, cit trebuie să fi suferit.

D-na Mang. Nu, frate, te-asigur. Și tocmăi de-asta mi-e necaz. N'am nici măcar scuza de a fi suferit; și dintre noi amîndoi dacă e vorba, mai degrabă Mangaopol ar avea de ce să se plîngă.

Costică. Dar nu'l iubești... și nici el nu te iubește.

D-na Mangopol. Dar mai e și amorul propriu, și dacă ar afla că l'am înșelat ar fi foarte mîhnit. E așa de înerezător!... Uite, azi dimineață cînd i-am spus că mă duc la Ploești să văd pe verișoara mea Aneta, a înghițit așa de ușor minciuna asta, că'mi era rușine și de mine și de el. Nu mai încape vorbă, bărbatu meu e foarte cum se cade.

Costică. Nu vrei să vorbim de alt-ceva?

D-na Mang. Bine (cu emfază), Pensons-y toujours, n'en parlons jamais. — Știi că e draguță odaia ta? Uite, tocmăi așa mi-o închipuiam.

Costică. Atunci nu'ți pare tocmăi rău că ai venit s'o vezi.

D-na Mang. Nu, dragul meu, numai vreaș să'mi creez niștele rîmuscări, pentru ca fericirea mea să fie mai deplină. Ah! Ai și pian? Pot să cînt? (se așează la pian).

Costică. De sigur.

D-na Mang. (cîntînd «O noapte ntreagă») Îți fabric amintiri înduioștoare pentru mai tirziu. O să'mi zici cînd-va: «Ți-aduci a-

minte: te-ai așezat la piano și mi-ai cîntat «O noapte ntreagă». (Intră hamalul prin fund cu tovarășul său; ambii cobor încet. D-na Mangaopol ascunsă de piano și Costică care e cu spatele, nu-i vad) Și cit o să fim de mișcați amîndoi!

SCENA IV

Costică. (cu cotul pe piano) Nu ride... Te incredințez că eu sunt mișcat...

Hamalul (încet) Domnule.

Costică. (fară să'l vadă) Mai mult de cit ai putea să'ți închipuești... Imi pare că în sufletul meu improvizez niște cuvinte delicioase pe aria care mi-o cînti.

Hamalul. (încet) Domnule... te rog.

Costică. (întorcîndu-se, încet) Ce este?... De unde-ai eșit?

Hamalul. (încet) Mi-a dat cheia... Am venit pentru mobile.

D-na Mang. (Care n'a văzut nimic) E drept... imi pare că improvizez cuvinte pe muzica cîntată de mine.

Costică. (încet) Pleacă... nu vezi că am musafiri?

Hamalul. (încet) Păi așteaptă portărelul jos... lumea e nerăbdătoare... ai cei 400 de lei?

Costică. (încet) Da de unde?

Hamalul. (încet) Ce să'ți fac atunci?... Ridic pianul, 'mi-a spus să încep cu piano... Acoperim cheltuelile cu el...

D-na Mang. Mă'nebunesc după motivul ăsta. Dar D-ta?

Costică. (tare) Și eu. (încet) Te rog din suflet...

Hamalul. (încet) Să nu pierdem vremea. D-nul Arcianu mi-a și tras o săpuneală, că de ce-am înfriziat...

Costică. Stai nițel... (cu ton degajat D-nei Mangaopol) Scumpă doamnă... (Ea se intrerupe) iartă-mă că te intrerup... dar au venit să ia piano.

D-na Mang. (sculindu-se) Pentru ce?

Costică. Pentru... pentru acordat... Înțelegi d-ta... tavanul e jos aici... i-ar supăra pe ceil'alți chiriași... de aceea trimit pianul la Gebauer... e mai comod... iac'ășa.

D-na Mang. (încet) Ce păcat, nu pot să treacă altă dată?

Costică. Se vede că nu. (tare) Luați-l.

Hamalul. (ajutorului său) Haide pune mina... încet... așa binișor... (lui Costică încet) Și taburelul (Costică i-l aduce).

D-na Mang. Ce? Da! la acordat și taburelul?

Costică. (zăpăcit) Apo!... uite, s'a stricat... se'nvirtește, uite, vezi? (il învirtește).

Hamalul (eșînd) Așa... bine... Sluga dumneavoastră.

SCENA V

Aceiași, afară de hamali.

Costică. Am scăpat de ei, — ia stăi colea pe canapea lângă mine.

D-na Mang. (așezîndu-se) Da, dar oamenii ăia au fost un duș cu apă rece peste înflăcărarea mea. Unde rămăseserăm?

Costică. (Cuprinzîndu-i talia) La «Onoapte ntreagă». Pe aria asta te iubesc, adorata mea! Mi-aduc aminte că o cîntai cînd'ți-am fost prezentat.

D-na Mang. Nu știu pe din afară de cit bucata asta.

Costică. Cit ești de frumoasă! Nici nu'mi

vine să cred în fericirea mea. Ești aici lângă mine... te iubesc, 'mi'ngădui să'ți-o spuie.

D-na Mang. Adesea cînd mă gîndeam la tine, mă'ncrecam să'mi închipuie momentul ăsta. Credeam că am să fiu foarte sfioasă, foarte incurcată... Și de loc! Imi pare ceva foarte natural.

Costică. Mă iubești tu nițel?

D-na Mang. Se fac asemenea întrebări? Nu știi dinnainte ce-o să'ți răspund?

Costică. Apoi tocmăi cînd știi dinnainte răspunsul, pu! asemenea întrebări.

D-na Mang. Te iubesc... Te iubesc fiind-că tu mai bine ca ori-cine altul poți să mă înțelegi...

Costică. Avem acelaș caracter...

D-na Mang. Sau mai bine zis: aceeași lipsă de caracter. Cu tine nu mă simt de loc jenată, par'că mi-aș fi o prietenă de pension.

Costică. (timid) Se sărutați prietenele d-tale de pension?

D-na Mang. Cite o dată...

Costică. Nu'mi dai voie?...

D-na Mang. Ei, asta-i! Imi mai ceri voe? acum?... hoțule!

Costică. E stupid... sunt foarte intimidat...

D-na Mang. Furi toată argintăria și te oprești la niște lingurițe?

Costică. Par'că aș fi un copil... nu știu cum să încep... Imi făcusem mai dinainte un plan cum să te seduc, mă gîndeam: «O s'o cuceresc așa... încetul cu încetul... bucăciică cu bucăciică»... Și cînd colo nimic. Ajută-mă, te rog.

D-na Mang. (Intinzînd gîtul) Ține și sătura-te.

Costică. (Sărutînd-o) Ah, scumpa... draga mea... cit sunt de fericit!

D-na Mang. Probează ce spuie.

Costică. (Lipindu-se de ea) Nu'ți poți închipui nerăbdarea cu care am așteptat momentul acesta! Ce mult'ți-a trebuit ca să te hotărăști!

D-na Mang. Eram hotărîtă de mult! Dar imi trebuia o zi cu soare ca asta, o Simbătă, pentru că Simbăta e cu noroc, și o împrejurare excepțională.

Costică. Ai ales aniversarea nașterii mele?

D-na Mang. Felul cum te dai prețuești mai mult de cit ceea ce dai.

Costică. (o sărută fără să vadă că a intrat hamalul) Numai tu ești capabilă d'asemenea atențiuni delicate. (Va urma)

Cu deosebită mulțumire anunțăm cititorilor noștri că, cu oare-cari sacrificii, am isbutit să obținem colaborarea statornică a unuia dintre ce, mai apreciați publiciști ai noștri cari excelează mai cu seamă în zugrăvirea pitorească a atît de interesantei vieți a mahalalelor bucu-reștene.

Sub pseudonimul **Taman Lapont**, noul colaborator al «Zeflemelei» va regală în fie-care săptămîna pe cititori cu valoroasele producțiuni ale unui talent eminent național.

O să ridem să ne tăvălim, fiți siguri.